

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

PAVLAK & PARTNERI d.o.o.

Splitska 2
51 000 RIJEKA/CROATIA
tel. 385(0)51 322173, fax: 385(0)51 322174
Trg bana Josipa Jelačića 3
10 000 ZAGREB/CROATIA
tel. 385(0)1 4831590, fax: 385(0)1 4831592

email: lawfirm@pavlakipartneri.com

**Odvjetnici: Sanjin Pavlak, Gracijela Katić Pavlak,
Viktor Pezelj**

U Rijeci, dana 10. kolovoza 2026. godine

TRGOVAČKOM SUDU U ZADRU

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Poslovni broj: St-157/2025

PREDLAGATELJICA: REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, Porezna uprava,
OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Šibeniku

DUŽNIK: Imovina dužnika pojedinca MIRKA RAPIĆA, Plano, Put Sv. Marte 18, OIB:
74856995382, vlasnika obrta R.L.E. za popravak i preinake metalnih brodova, Drniš, Krš 2,
OIB: 74856995382, zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu
Pavlak & partneri j.t.d. i Odvjetničkom društvu Rude i partneri d.o.o.

Radi: naknade troškova prethodnog stečajnog postupka

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

PREDLAGATELJICE OD 10. SRPNJA 2026. GODINE

I. UVODNO

1. Dužnik je zaprimio prijedlog predlagateljice Republike Hrvatske za dopuštenje revizije protiv točke I. rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-

1797/2026-2 od 13. svibnja 2026. godine te u otvorenom roku iz članka 388. stavka 5. Zakona o parničnom postupku podnosi ovaj odgovor.

2. Pobijanom točkom I. drugostupanjskog rješenja odbijena je žalba predlagateljice i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-157/2025-233 od 2. travnja 2026. godine u dijelu u kojem je predlagateljici naloženo da dužniku naknadi troškove postupka u iznosu od 25.000,00 EUR. Istim je drugostupanjskim rješenjem zahtjev dužnika za naknadu preostalih 75.000,00 EUR odbijen.

DOKAZ:

- rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1797/2026-2 od 13. svibnja 2026. godine – uvid u spis;
- rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj St-157/2025-233 od 2. travnja 2026. godine – uvid u spis.

3. Prijedlog za dopuštenje revizije ne ispunjava pretpostavke iz članka 385.a stavka 1. ZPP-a. Postavljeno pitanje nije važno pravno pitanje o kojem ovisi odluka u ovom predmetu, nego je zasnovano na činjeničnim pretpostavkama suprotnima utvrđenjima pobijanih odluka. Osim toga, pravilo o snošenju troškova u predmetnoj procesnoj situaciji proizlazi iz izričitih odredaba Stečajnog zakona i potvrđeno je ustaljenom praksom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

II. POSTAVLJENO PITANJE NE PROIZLAZI IZ ČINJENIČNE I PRAVNE OSNOVE POBIJANE ODLUKE

4. Predlagateljica postavlja pitanje:

„Ima li dužnik nad kojim je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka pravo na naknadu troškova prethodnog postupka od predlagateljice, kada je razlog za otvaranje stečajnog postupka postojao u vrijeme podnošenja prijedloga, ali je prestao postojati tijekom dugotrajnog vođenja prethodnog postupka, uslijed nastupa zastare tražbine?“

5. Navedeno pitanje nije neutralno formulirano pravno pitanje. Njime se unaprijed uzimaju kao utvrđene činjenice:

- da je u trenutku podnošenja prijedloga postojao stečajni razlog,
- da je taj stečajni razlog tijekom prethodnog postupka prestao postojati,
- da je prestao postojati upravo zbog nastupa zastare tražbine predlagateljice.

6. Nijedna od navedenih tvrdnji ne predstavlja pravno polazište na kojem je zasnovano pobijano rješenje, a pitanje koje predlagateljica iznosi ne odgovara činjeničnom stanju spisa i isto se ne može primijeniti u ovom konkretnom predmetu. Postavljeno pitanje je neosnovano i neprimjenjivo u ovom predmetu i prejudicira činjenice različitim od utvrđenih jer kada bi navodi predlagateljice bili točni, nad predmetnim dužnikom bi bio otvoren stečajni postupak a odnosno prijedlog za otvaranje stečajnog postupka ne bi bio odbijen. Drugim riječima, da je dužnik uistinu bio „dužnik“ Trgovački sud bi nad istim otvorio stečajni postupak, ali to ovdje nije slučaj. Nadalje, Upravni sud u Splitu

je u svojim presudama (koje je potvrdio i Vrhovni sud RH) utvrdio da je predlagateljici za predmetne tražbine nastupila zastara i prije prijedloga za pokretanjem stečajnog postupka, točnije ista je nastupila 01. 01. 2015.

Predlagateljica zaboravlja da je ista predmetnog dužnika ograničavala u njegovim poslovnim aktivnostima jer je dužniku neosnovano postavljen privremeni stečajni upravitelj koji ga je ograničavao u poslovanju.

Predlagateljica ne ističe da je u tri navrata pozivana od strane suda da uredi prijedlog a što je ista sva tri puta ustrajala na prijedlogu kako ga je i podnijela, još uz to prilikom svakog podneska kojeg je dostavljala sudu u svakom od njih je naglašavala sudu da ustraje na prijedlogu za otvaranjem stečajnog postupka (u svako vrijeme ista je mogla povući prijedlog te umanjiti sudske troškove koji su nastali).

Isto tako radi deset godina ustrajanja predlagateljice na neosnovanom prijedlogu i dužniku su nastali troškovi koji su daleko veći od 25 000,00 eura s PDV-om (primjera radi vještačenja Milan Kanjer 60 000, kn, Ljubo Jelić) što je jedva dovoljno da pokrije dužniku direktne troškove koje mu je predlagateljica prouzrokovala. Dužnik nije uspio ni podmiriti financijske troškove odvjetnika kojeg su isti zastupali, stoga dužnika iznenađuje ovakvo postupanje predlagateljice da ista opterećuje sud predmetima s nerealnim i neosnovanim zahtjevima.

Nadalje kada bi navodi predlagateljice i bili osnovani i točni (iako nisu) onda je predlagateljica trebala odvojiti i odgovoriti na sljedeća pitanja: koji bi to bili troškovi od 20.000,00 EUR-a koji su dosuđeni dužniku, a nastali su do nastupa (navodne zastre) dok je navodno tražbina egzistirala, a koji su nastali od nastupa (navodne zastre) odnosno od kada je ista prestala egzistirati?

7. Štoviše, sama predlagateljica u obrazloženju svog prijedloga navodi da iz rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske proizlazi kako nije učinila vjerojatnim postojanje svoje tražbine iz prijedloga od 14. srpnja 2015. godine te da sud provedenim postupkom nije utvrdio ispunjenje pretpostavaka za otvaranje stečajnog postupka iz članka 39. stavka 2. tada mjerodavnog Stečajnog zakona.
8. Predlagateljica stoga ne može istodobno polaziti od utvrđenja drugostupanjskog suda da pretpostavke za otvaranje stečajnog postupka nisu utvrđene i od suprotne tvrdnje, ugrađene u postavljeno pitanje, da su te pretpostavke u trenutku podnošenja prijedloga nesporno postojale.

DOKAZ:

– prijedlog predlagateljice za dopuštenje revizije od 10. srpnja 2026. godine – uvid u spis.

9. Predlagateljica u postavljenom pitanju dodatno poistovjećuje dvije različite pretpostavke iz članka 39. stavka 2. SZ/96: postojanje tražbine vjerovnika i postojanje stečajnog razloga. Zastara tražbine pojedinog vjerovnika ne znači sama po sebi da je

prestala nesposobnost dužnika za plaćanje niti da je dužnik postao sposoban za plaćanje. Ona može biti relevantna za pitanje ovlaštenja konkretnog vjerovnika da na toj tražbini zasniva prijedlog, ali nije istovjetna prestanku objektivnog stečajnog razloga.

10. Da bi odgovorio na pitanje predlagateljice, Vrhovni sud Republike Hrvatske morao bi prethodno utvrđivati je li stečajni razlog postojao u srpnju 2015. godine, je li naknadno prestao te što je bilo uzrokom njegova prestanka. To nisu pravna pitanja, nego činjenična pitanja koja se u postupku dopuštenja revizije ne mogu ponovno utvrđivati.
11. Člankom 385.a stavkom 1. ZPP-a propisano je da pravno pitanje mora biti pitanje koje su nižestupanjski sudovi u konkretnom sporu razmatrali i koje je važno za odluku u tom sporu. Pitanje zasnovano na činjeničnoj pretpostavci suprotnoj utvrđenjima pobijane odluke nije važno za odluku u konkretnom predmetu.

SUDSKA PRAKSA:

– rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd 266/2020-2 od 11. veljače 2020. godine, prema kojem pitanje nije važno za odluku u sporu ako se zasniva na činjeničnoj pretpostavci suprotnoj činjeničnim utvrđenjima nižestupanjskih sudova.

III. NEOSNOVANOST STAJALIŠTA PREDLAGATELJICE O SNOŠENJU TROŠKOVA PRETHODNOG POSTUPKA

12. Predlagateljica pravo dužnika na naknadu troškova osporava pozivajući se na članak 14. SZ/96, prema kojem svaki vjerovnik snosi svoje troškove u stečajnom postupku ako tim Zakonom nije drukčije određeno.
13. Takvo tumačenje zanemaruje završni dio same odredbe članka 14. SZ/96, kao i posebne odredbe kojima je upravo drukčije uređeno snošenje troškova prethodnog postupka kada prijedlog za otvaranje stečajnog postupka bude odbijen.
14. Prema članku 53. stavku 7. SZ/96, u rješenju kojim se odbija prijedlog za otvaranje stečajnog postupka sud određuje tko je dužan snositi troškove postupka. Riječ je o posebnoj odredbi koja se primjenjuje upravo u procesnoj situaciji nastaloj u ovom predmetu.
15. Da je članak 14. SZ/96 značio da dužnik uvijek mora sam snositi svoje troškove neovisno o ishodu prethodnog postupka, odredba članka 53. stavka 7. SZ/96 ne bi imala nikakav samostalan sadržaj ni svrhu.
16. Istim je člankom 53., u stavku 9., zasebno uređen slučaj u kojem se tijekom prethodnog postupka utvrdi da je dužnik postao sposoban za plaćanje. U tom se slučaju postupak obustavlja, a troškove provedenog postupka snosi dužnik.
17. Zakon, dakle, jasno razlikuje:
 - obustavu postupka zato što je dužnik tijekom prethodnog postupka postao sposoban za plaćanje, kada troškove snosi dužnik, i
 - odbijanje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, kada sud na temelju članka 53. stavka 7. SZ/96 odlučuje tko je dužan snositi troškove postupka.

18. U ovom predmetu postupak nije obustavljen zato što je dužnik tijekom njegova trajanja postao sposoban za plaćanje. Prijedlog predlagateljice odbijen je kao neosnovan. Pravne posljedice odluke o troškovima moraju se zato prosuđivati prema pravilima koja vrijede za odbijanje prijedloga, a ne prema pravilima koja vrijede za obustavu postupka zbog naknadno uspostavljene sposobnosti dužnika za plaćanje.
19. Nastup zastare pojedine tražbine ne može se poistovjetiti s činjenicom da je dužnik postao sposoban za plaćanje. Predlagateljica pokušava naknadno podvesti odbijanje svog prijedloga pod bitno drukčiju zakonsku situaciju iz članka 53. stavka 9. SZ/96, iako za to nema uporišta ni u izreci ni u obrazloženju pravomoćne odluke.
20. Neosnovano je i pozivanje na članak 40. SZ/96, prema kojem se prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nije mogao povući. Nemogućnost povlačenja prijedloga ne znači oslobođenje predlagatelja od snošenja troškova ako njegov prijedlog bude odbijen.
21. Zakonom o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona iz 2012. godine istodobno je uvedena zabrana povlačenja prijedloga i zadržano posebno uređenje troškova u slučaju odbijanja prijedloga odnosno obustave zbog naknadne sposobnosti dužnika za plaćanje. Iz zabrane povlačenja stoga se ne može izvesti troškovni imunitet predlagateljice jer bi takvo tumačenje izravno isključilo primjenu članka 53. stavka 7. SZ/96.
22. Kriterij prema kojem se, na temelju članka 53. stavka 7. SZ/96, određuje tko snosi troškove proizlazi iz članka 6. SZ/96, prema kojem se u stečajnom postupku na odgovarajući način primjenjuju pravila parničnog postupka pred trgovačkim sudovima.
23. Slijedom toga primjenjuju se članci 154. i 155. ZPP-a. Predlagateljica s prijedlogom za otvaranje stečajnog postupka nije uspjela, dok je dužnik uspio u obrani od tog prijedloga. Predlagateljica je zato dužna naknaditi dužniku troškove koji su bili potrebni za njegovo zastupanje i zaštitu njegovih prava.
24. Odredba članka 154. stavka 1. ZPP-a temelji odluku o troškovima na objektivnom uspjehu u postupku. Za primjenu tog pravila nije potrebno utvrđivati nesavjesnost, krivnju ili obijesno postupanje stranke koja nije uspjela.
25. Činjenica da Republika Hrvatska, odnosno Porezna uprava, izvršava javnopravne ovlasti ne isključuje njezinu troškovnu odgovornost. Naprotiv, člankom 154.a ZPP-a izričito je propisano da se u postupcima u kojima državni odvjetnik ili drugo državno tijelo nastupa kao stranka odluka o troškovima donosi u korist odnosno protiv Republike Hrvatske.
26. Navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je u više odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u kojima je, nakon odbijanja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, predlagatelju naložena naknada potrebnih troškova dužniku primjenom članaka 154. i 155. ZPP-a u vezi s odredbama Stečajnog zakona.

SUDSKA PRAKSA:

- rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-520/2024-2 od 6. veljače 2024. godine;
- rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1503/2025-2 od 29. travnja 2025. godine.

27. Odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3864/2019-2 od 19. lipnja 2019. godine, na koju se predlagateljica poziva radi dokazivanja važnosti postavljenog pitanja, nije donesena u usporedivoj činjeničnoj ni pravnoj situaciji.
28. Ta se odluka odnosi na primjenu članka 20. Stečajnog zakona iz 2015. godine i na troškove stranaka povezane s ispitivanjem i osporavanjem prijavljenih tražbina unutar predstečajnog, odnosno stečajnog postupka. Nije riječ o odluci kojom je odbijen vjerovnikov prijedlog za otvaranje stečajnog postupka niti je u tom predmetu primijenjena posebna odredba članka 53. stavka 7. SZ/96.
29. Stoga između odluke PŽ-3864/2019-2 i pobijanog rješenja ne postoji odstupanje u sudskoj praksi koje bi opravdavalo dopuštenje revizije.
30. Drugostupanjski sud u pobijanom rješenju nije nekritički prihvatio cjelokupan zahtjev dužnika za naknadu troškova. Zahtjev je ispitao prema pravilima o potrebnim troškovima te je prvostupanjski dosuđeni iznos od 100.000,00 EUR smanjio na 25.000,00 EUR. Time je već provedena kontrola potrebnosti i visine pojedinih troškova iz članka 155. ZPP-a.
31. Predlagateljica postavljenim pitanjem ne problematizira određenu procesnu radnju ili pojedinu troškovnu stavku, nego nastoji u cijelosti isključiti pravo dužnika na naknadu troškova unatoč tome što je njezin prijedlog pravomoćno odbijen. Za takvo isključenje nema zakonske osnove.

IV. NASTUP ZASTARE NIJE ZAKAŠNJELO UDOVOLJENJE ZAHTJEVU PREDLAGATELJICE

32. Pravno je neodrživa tvrdnja predlagateljice da zastaru poreznog duga u smislu odluke o troškovima treba smatrati zakašnjelim udovoljenjem njezinu zahtjevu.
33. Predmet zahtjeva predlagateljice nije bila isplata poreznog duga, nego otvaranje stečajnog postupka nad imovinom dužnika. Tom zahtjevu nije udovoljeno ni pravodobno ni naknadno. Stečajni postupak nije otvoren, nego je prijedlog za njegovo otvaranje odbijen kao neosnovan.
34. Nastup zastare nije činidba dužnika. On nije plaćanje, priznanje tražbine, preuzimanje duga, davanje osiguranja niti bilo koja druga radnja kojom bi dužnik ostvario rezultat koji je predlagateljica zahtijevala.
35. Čak i kada bi se, samo radi rasprave, prihvatila tvrdnja da je dio tražbina predlagateljice zastario tijekom trajanja prethodnog postupka, iz toga ne bi proizlazilo da je dužnik udovoljio prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka.
36. Navedena se situacija ne može podvesti ni pod iznimku iz članka 158. stavka 2. ZPP-a, prema kojoj tuženik snosi troškove ako je tužitelj povukao tužbu neposredno nakon što je tuženik udovoljio zahtjevu ili zbog drugog razloga koji se može pripisati tuženiku.
37. U ovom predmetu prijedlog nije povučen, dužnik nije udovoljio zahtjevu, a postupak je završen pravomoćnim odbijanjem prijedloga predlagateljice. Zato ne postoji osnova da se troškovni položaj predlagateljice izjednači s položajem stranke koja je u postupku naknadno ostvarila ono što je zahtijevala.

V. TRAJANJE PRETHODNOG POSTUPKA NE MIJENJA PRAVILO O TROŠKOVIMA

38. Predlagateljica nastoji odgovornost za troškove prebaciti na dužnika pozivanjem na činjenicu da je prethodni postupak trajao deset godina. Međutim, trajanje postupka samo po sebi ne mijenja način njegova pravomoćnog završetka niti pravilo prema kojem se ocjenjuje uspjeh stranaka.
39. Ako je predlagateljica smatrala da sud protivno načelu hitnosti neopravdano ne odlučuje o njezinu prijedlogu, na raspolaganju su joj stajala pravna sredstva namijenjena zaštiti prava na suđenje u razumnom roku. Eventualno neopravdano trajanje postupka ne može imati za posljedicu da dužnik, koji se morao braniti od prijedloga za otvaranje stečaja, sam snosi svoje potrebne troškove nakon što je taj prijedlog pravomoćno odbijen.
40. Nije utemeljena ni tvrdnja da je zastara nastupila upravo kao posljedica trajanja prethodnog stečajnog postupka. U više je pravomoćnih odluka Visoki upravni sud Republike Hrvatske odbio pravno shvaćanje Porezne uprave da samo podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka uzrokuje prekid ili zastoj tijeka zastare.
41. U tim je odlukama utvrđeno da su prekid i zastoj zastare dva različita instituta te da pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka ne nastupaju podnošenjem prijedloga, nego tek otvaranjem stečajnog postupka. Prethodni postupak u kojem se tek ispituju pretpostavke za otvaranje stečaja nije sam po sebi postupak sudske naplate koji zaustavlja tijek zastare kao što nije utjecala niti na provođenje upravnih i ovršnih postupaka protiv ovdje dužnika.

SUDSKA PRAKSA:

- presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-432/23-2 od 6. travnja 2023. godine;
- presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-653/23-3 od 13. srpnja 2023. godine;
- presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Usž-712/23-2 od 28. rujna 2023. godine.

42. Iz navedenog proizlazi da tijekom zakonom propisanog zastarnog roka nije moguće pravno kvalificirati kao zakašnjelo udovoljenje zahtjevu predlagateljice niti kao okolnost koja bi troškovni neuspjeh predlagateljice pretvorila u uspjeh.
43. Pitanje točnog dana nastupa zastare pojedinih poreznih obveza nije ni potrebno ponovno otvarati radi odluke o ovom prijedlogu. Čak i prema činjeničnoj konstrukciji same predlagateljice, naknadni nastup zastare ne predstavlja ni sposobnost dužnika za plaćanje iz članka 53. stavka 9. SZ/96 ni ispunjenje zahtjeva predlagateljice.

VI. POZIVANJE NA SAVJESNOST I POŠTENJE NE MOŽE NADOMJESTITI ZAKONSKE PRETPOSTAVKE

44. Predlagateljica navodi da je postupala u skladu sa svojim zakonskim obvezama, a da je dužnik skrivljenim ponašanjem uzrokovao potrebu za vođenjem postupka. Takva ocjena ne proizlazi iz utvrđenja pobijanih odluka.

45. Nije pravomoćno utvrđeno da je dužnik skrivio podnošenje neosnovanog prijedloga, da je svojim procesnim radnjama prouzročio desetogodišnje trajanje postupka ili da je pojedine troškove izazvao zlouporabom procesnih ovlasti.
46. Obrana od prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, osporavanje postojanja i visine tražbine, isticanje zastare te korištenje propisanih pravnih sredstava ne predstavljaju skrivljeno ponašanje, nego zakonito ostvarivanje prava dužnika.
47. Načelo savjesnosti i poštenja ne može se primijeniti tako da isključi izričitu odredbu članka 53. stavka 7. SZ/96 i supsidijarnu primjenu članaka 154. i 155. ZPP-a. Čak i ako je predlagateljica u trenutku podnošenja prijedloga smatrala da za njegovo podnošenje raspolaže dostatnom dokumentacijom, to ne mijenja činjenicu da sa svojim prijedlogom nije uspjela i da je dužniku njegovim vođenjem prouzročila potrebne troškove zastupanja.

VII. ODGOVOR NA POSTAVLJENO PITANJE

48. Postavljeno pitanje nije moguće prihvatiti u formulaciji predlagateljice jer se temelji na činjenicama koje nisu utvrđene pobijanim odlukama i jer poistovjećuje zastaru tražbine predlagateljice s prestankom stečajnog razloga.
49. Kada bi se pitanje pravilno postavilo prema utvrđenoj činjeničnoj i procesnoj osnovi ovog predmeta, ono bi glasilo:

„Ima li dužnik pravo na naknadu potrebnih troškova prethodnog stečajnog postupka kada je prijedlog vjerovnika za otvaranje stečajnog postupka pravomoćno odbijen?“

50. Na tako postavljeno pitanje odgovor je potvrđan.
51. Pravo dužnika proizlazi iz članka 53. stavka 7. u vezi s člankom 6. SZ/96 te članaka 154. i 155. ZPP-a. Drukčiji bi odgovor bio moguć u zakonom posebno propisanom slučaju iz članka 53. stavka 9. SZ/96, kada se postupak obustavlja zato što je dužnik tijekom prethodnog postupka postao sposoban za plaćanje. Takva odluka u ovom predmetu nije donesena.

VIII. PRIJEDLOG

52. Slijedom svega navedenoga, dužnik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske na temelju članka 389.b ZPP-a donese

R J E Š E N J E

I. Odbija se prijedlog predlagateljice Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Porezne uprave za dopuštenje revizije protiv točke I. rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1797/2026-2 od 13. svibnja 2026. godine.

II. Nalaže se predlagateljici Republici Hrvatskoj naknaditi dužniku trošak sastava odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije u iznosu od 625,00 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja odluke o troškovima do isplate, u roku od 15 dana.

53. Podredno, ako Vrhovni sud Republike Hrvatske ocijeni da formulacija predlagateljice zbog ugrađenih činjeničnih pretpostavaka uopće ne predstavlja pravno pitanje u smislu članka 385.a i 387. ZPP-a, predlaže se prijedlog odbaciti na temelju članka 389.a ZPP-a.

DUŽNIK p.p.

TROŠKOVNIK:

– sastav odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije prema Tbr. 10. točki 6. u vezi s Tbr. 7. točkom 1. Tarife, VPS 25.000,00 EUR: $250 \text{ bodova} \times 2,00 \text{ EUR} = 500,00 \text{ EUR}$;

– PDV 25% prema Tbr. 46. Tarife = 125,00 EUR;

UKUPNO: 625,00 EUR.